

kem Adolfem F., napadené usnesení pro zmatečnost a uložil soudu první stolice, aby dále o věci jednal a znovu rozhodl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu osvojitelů.

D ů v o d y:

Jde o úplné zrušení právního poměru z osvojení, založeného před účinností zákona o osvojení ze dne 28. března 1928, č. 56 Sb. z. a n., pro něž podle § 13, odst. 2, řeč. zák. platí předpis § 7 téhož zákona.

Mezi osvojiteli a osvojenkou a nezletilou dcerou osvojenky Alžbětou F. nastal po právu týž poměr, jako mezi rodiči a manželskými dětmi, pokud zákon jinak neustanovuje. Osvojenka a její nezletilá dcera nabyly proti osvojitelům všech majetkoprávních nároků jako manželské děti (§ 183 obč. zák., § 4, odst. 1, zák. o osvojení). Proto stanoví § 7 zák. o osvojení, že dohodou všech účastníků právního poměru založeného osvojením může být tento poměr opět zrušen, a jsou-li tu nespoleční účastníci, jest ke smlouvě o zrušení zapotřebí svolení zákonného zástupce, který se jim ustanoví, a schválení poručenského (opatrovnického) soudu. Nezletilá dcera osvojenky Alžběta je tedy (účastnicí řízení, a proto jest u ní třeba k zrušení právního poměru z osvojení podle § 7 zák. č. 56/1928 Sb. z. a n. svolení zákonného zástupce, kterým však nemůže být otcovský opatrovník, neboť může jíti o protichůdné zájmy nezletilé a jejích rodičů, nýbrž kolisní opatrovník zřízený podle § 271 obč. zák., a schválení opatrovnického soudu. To se však nestalo. Právem proto rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu pro zmatečnost podle § 41 f) zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.

Čís. 16412.

Dočasná opatření v exekučním řízení proti nezaměstnaným (vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n.).

Podle řečeného vládního nařízení nelze odložit opětnou dražbu (§ 154 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 21. října 1937, R I 1035/37.)

Srv. rozh. č. 14432 Sb. n. s.

Exekuční soud odložil podle § 1 vládn. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. k návrhu nezaměstnané povinné opětnou dražbu nemovitosti ve vložce č. 341 poz. knihy B. na dobu až po 30. červnu 1938, vycházející z názoru, že se předpisy vládn. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. vztahují i na opětnou dražbu, ježto opětná dražba není dražba proti zmeškalému vydražiteli, nýbrž pokračováním řízení proti povinnému samému. **Rekursní soud** zamítl návrh na odklad opětné dražby. **D ů v o d y:** Jde o právní otázku, zda možno užití úlev poskytnutých nezaměstnaným vládním nařízením č. 77/1936 Sb. z. a n. při opětné dražbě. Podle § 154

ex. ř. může býti, nezapraví-li vydražitel včas a řádně nejvyšší podání, zahájena opětná dražba nemovitosti na náklad a na nebezpečnoství omeškalého vydražitele k návrhu vymáhajícího věřitele, každého věřitele, jehož pohledávka na nemovitosti jest zástavním právem zajištěna, veřejných orgánů v § 172 č. 1 ex. ř. uvedených a také dlužníka. Podle § 155 ex. ř. odpovídá omeškalý vydražitel za schodek při nejvyšším podání, který vznikl při opětné dražbě, za náklady na opětnou dražbu a za všechny škody jinak jeho omeškáním způsobené. Přistupují tedy vedle pohledávek proti povinnému, pro které bylo zahájeno dražební řízení, po případě nároky proti omeškalému vydražiteli. Jest tedy další dražební řízení a opětná dražba řízena i proti vydražiteli, třebaže se vede exekuční řízení formálně dále proti povinnému samému. Opětná dražba není, jak jest vysloveno v Komentáři k ex. ř. (Neumann-Lichtblau), 3. vyd., str. 549, exekučním aktem proti povinnému nebo proti vydražiteli. To vyplývá z toho, že mohou i povinný a každý hypotekární věřitel, jakož i veřejné orgány navrhnouti opětnou dražbu a že na druhé straně není tu žádného exekučního titulu proti vydražiteli. Jde o analogický právní poměr, upravený v čl. 354 obch. zák., podle něhož má při prodlení kupitele prodatel volbu, buď prodati zboží na náklady kupitelovy, nebo požadovati od něho náhradu škody. V řízení o opětné dražbě nemůže ani vymáhající věřitel navrhnouti zrušení dražebního řízení dle § 200 č. 3 ex. ř., nesouhlasí-li s ním osoby jmenované v § 154, odst. 1, ex. ř. (rozh. č. 14216 Sb. n. s.). Zůstane také proti povinnému v platnosti účinek pravoplatného udělení příklepu, povinný zůstane jako před tím nadále podle obsahu pozemkové knihy formálně vlastníkem nemovitosti, ale nenabude již disposičního práva ani neomezeného vlastnického práva k vydražené nemovitosti. Také v zatímní správě se bude pokračovati v prospěch rozvrhové podstaty až do udělení příklepu v opětné dražbě. Opětná dražba se tedy provádí v prospěch rozvrhové podstaty. Povaha dražebního řízení a postavení povinného v něm se podle toho podstatně změnilo po udělení příklepu, který se stal dodatečně neplatným. Při takové změně stavu věci nejsou již splněny předpoklady pro podání návrhu na odklad dražby, poněvadž dražba byla již provedena, i když byl příklep dodatečně omeškáním vydražitele prohlášen za neplatný. Rekurs uplatňuje tedy právem právní nemožnost návrhu na odklad opětné dražby a musilo mu proto býti vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl odvolacímu rekursu povinné.

D ů v o d y:

V rozhodnutí č. 14432 Sb. n. s., na jehož důvody se dovolací stěžovatelka odkazuje, bylo dovedeno, že ustanovení § 1, odst. 1, písm. a), zák. č. 33/1934 Sb. z. a n. o odkladu »prodeje« (dražby) nelze užítí na exekuční řízení příklepem již ukončená, v nichž má dojíti k opětné dražbě. Ježto i § 1, odst. 1, vládn. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. užívá těchže slov »prodej (dražba)«, jako shora uvedený předpis, a protože nejen

stav věci, kterého se obě ustanovení týkají, ale i účel obou předpisů se zřejmě shodují, nelze opětnou dražbu odložit ani podle vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n.

Čís. 16413.

I. Kampeličky (raiffeisenky) ve smyslu § 8 č. 3 vlád. vyhl. č. 59/1933 a vlád. nař. č. 238/1935 Sb. z. a n. jsou úvěrní společenstva s neomezeným ručením členů, jestliže a) jejich působnost jest omezena na menší obvod (na jednu nebo více sousedních, ve stanovách vyjmenovaných místních obcí), b) závodní podíl nečiní nyní více než 500 Kč (dříve do 31. prosince 1935 50 Kč), c) závodní podíly se neúročí vůbec anebo se neúročí výše než úsporné vklady, d) přebytky se přidělují rezervnímu fondu (spolkové jistině), na kterém členům nenáleží podíl, e) poskytování zápůjček jest omezeno na vlastní členy a úrokové sazby zápůjček, počítaje v to vedlejší poplatky (režijní příspěvky a pod.), činí nejvýš o 1½% více než úroková sazba úsporných vkladů.

II. Za dlouhodobou zápůjčku (úvěr) ve smyslu § 4, odst. 2, vlád. nař. č. 238/1935 Sb. z. a n. jest pokládati každou zápůjčku (anuitní i jinou), jež byla uzavřena buď na dobu alespoň 10 let, anebo lze-li z hospodářského důvodu, pro který ji dlužník uzavřel, neb z jiných skutečností souditi, že jde o zápůjčku dlouhodobou; výminka předčasné výpovědi nezbavuje dlouhodobou zápůjčku povahy dlouhodobosti.

II. Zvýšení sazby o ½% jest dovoleno u všech ústavů lidového peněžnictví, pokud jsou nuceny užívatí peněz vypůjčených od peněžních ústavů aspoň v míře 25% vkladů u nich uložených.

(Rozh. ze dne 21. října 1937, R II 365/37.)

Exekuční soud rozvrhuje přebytky výtěžků vnucené správy, přikázal přistouplému vymáhajícímu věřiteli Spořitelnímu a záložnímu spolku, filiálce v T. (Towarzystwu oszczędności i zaliczek, fil. v T.), zbytek rozvrhované podstaty 2.858 Kč 35 h mimo jiné i na přehlášenou pohledávku s 7¼% úroky z jistiny 90.552 Kč od 6. prosince 1934 do 31. prosince 1935 — 7.003 Kč s 6¼% úroky od 1. ledna 1936 do 31. října 1936 — 860 Kč a manipulační výlohy 47 Kč s jinými vedlejšími závazky, a uvedl v otázce, o níž tu jde, v d ů v o d e c h: V otázce výše úrokové míry poukazuje soud na to, že podle vlád. nař. č. 59/1933 Sb. z. a n. jest Towarzystwo oszczędności i zaliczek oprávněno požadovati za dobu od 1. května 1933 do 31. prosince 1935 7¼% běžný úrok a mimo to o ½% vyšší úrok z prodlení, ježto jde o krátkodobý úvěr hypotekární, poskytnutý záložnou, která nemá povahu raiffeisenky. Bylo proto odpor vymáhající věřitelky Č. banky, filiálky v Č. T., zamítnouti jako neodůvodněný. Rekursní soud na rekurs vymáhající věřitelky Č. banky, fil. v Č. T., přikázal zbytek přebytků výtěžků mimo jiné jen pro 5¾% úroky ode dne 6. prosince 1934 do 31. prosince 1935 —